

24ste zondag door jaar B

Mc. 8, 27-35

Er wordt wel eens gezegd dat het beschavingspeil van een samenleving is af te meten aan de manier waarop wordt omgegaan met de meest kwetsbare mensen in die samenleving. Kinderen, ook ongeborenen, ouderen, zieken, armen, mensen met beperkingen, vreemdelingen, enz. En ik denk dat het waar is. Bovendien is dit inzicht niet nieuw. De kerken zetten zich al eeuwenlang op allerlei manieren in voor verbetering van de levenssituatie van de meest kwetsbaren, tot op de huidige dag. En dat mag ook wel eens gezegd worden na alle negatieve publiciteit!

Overigens is dit inzicht al veel ouder dan de kerken. Een profeet als Amos ging 800 jaar voor Christus al tekeer tegen mensen, met name machthebbers, die geen rekening hielden met de armen en meest kwetsbare mensen. En soms schuwde hij daarbij niet om grove taal te gebruiken. Hij zou geen slechte debater zijn geweest in een hedendaagse verkiezingscampagne.

De profeet Jesaja heeft er zelfs vier liederen over geschreven. Lieder over de z.g. lijdende dienaar van God. Vandaag hoorden we een passage uit het derde lied. Hij biedt zijn rug aan degenen die hem slaan; zijn wangen aan wie hem de baard uitrukken. Zijn gezicht aan wie hem bespuwen. Geen taal die veel mensen in onze samenleving zal aanspreken, een samenleving waarin we juist geacht worden om krachtig voor onszelf op te komen. Maar juist omdat we tegenwoordig vooral voor onszelf moeten opkomen, ontstaat er toenemende onverdraagzaamheid en korte lontjes. Daarom is het misschien toch goed om de woorden van Jesaja wat meer ter harte te nemen!

Eigenlijk zijn al die teksten over de lijdende dienaar één grote aanklacht tegen samenlevingen die op geweld zijn gebouwd. Wellicht is dit een van de voornaamste redenen dat Christenen eeuwen later deze teksten op Jezus zijn gaan toepassen.

Jezus wil zijn leerlingen duidelijk maken dat Hij zal moeten lijden en zelfs sterven, en pas daarna zal verrijzen. Het gaat hier niet om een voorspelling, maar om een constatering achteraf door de evangelist. Het is het beeld van een mens die zijn bestemming pas bereikt na de nodige moeilijkheden. Jezus aarzelt zelfs niet om mensen die daar niet aan willen, zoals hier Petrus, uit te maken voor Satan, dat wil zeggen: tegenstander van de wil van God. En het vervolg is ook niet mals. Jezus zegt: wie mijn volgeling wil zijn, moet zichzelf verloochenen en zijn kruis opnemen. En: wie zijn leven bereid is te verliezen, zal het redden, maar wie het wil redden zal het verliezen. Het heeft er de schijn van dat het lijden hier wordt verheerlijkt. Toch is dat niet de bedoeling van Jezus. Ik denk dat Hij eerder wil zeggen: mensen, wie wil leven kan niet om de realiteit heen. En die realiteit brengt soms nu eenmaal lijden met zich mee, of we dat nu leuk vinden of niet.

Moeilijkheden zijn vaak onvermijdelijk als we willen opkomen voor het recht en het geluk van andere mensen. Het is niet moeilijk om daarbij te denken aan de misstanden in onze wereld. En we weten wel allemaal dat het tegengaan van die misstanden moeite kost, lijden met zich meebrengt, en soms zelfs de dood. We kennen allemaal voorbeelden van mensen die hun inzet voor een rechtvaardiger wereld met de dood hebben moeten bekopen.

Maar we kunnen ook denken aan al die gewone mensen die zich dagelijks voor anderen inzetten, zoals zieken bezoeken, koffie zetten voor daklozen, een doodzieke vader of moeder verzorgen. Ze zouden veel leukere dingen kunnen doen, maar ze kiezen voor de ander. Ze verloochenen hun eigenbelang, nemen hun kruis op en, vraag het ze maar na, zijn gelukkig. Want deze mensen weten ten diepste dat hun keuzes in het leven de wereld een beetje beter maken. Amen.

Jan van de Laar, pastor